

КЕЛИ ФЕЙВЪР ЛЪЖИ

Част 4 от „Правилата на милиардера“

Превод от английски: denensita, 2015

chitanka.info

Безизразното изражение на Кълън Шарп бе такова, каквото Айви не беше срещала никога досега. Но дори той не бе могъл да скрие факта, че съдебните документи в онзи плик го бяха разтревожили дълбоко.

След като ги беше напъхал обратно в плика, той го затвори бързо с едно ловко движение и след това продължи да върви към колата, сякаш нищо не се бе случило. Даже движенията му сега бяха различни, сякаш беше физически ранен и се опитваше да се преструва, че не е така.

Кълън ѝ отвори вратата и я подкани да влезе вътре.

Тя се настани в колата, гледайки го, докато сядаше на седалката, опитвайки се да разбере от изражението му колко сериозни бяха нещата. Очите му бяха по-ледени, отколкото ги беше виждала, сякаш ледът в тялото му се превръщаше във виелица в огромни размери. Липсата на емоция върху лицето му беше направо плашеща, сякаш я беше погребал толкова дълбоко, че бе станала напълно недосегаема.

Кълън затвори вратата и тръгна към шофьорското място. Влезе в колата и хвърли плика на задната седалка. Запали двигателя и потегли по улицата.

В колата беше тихо с изключение на звука от мотора и шума от градските улици отвън.

Айви се опитваше да осмисли всичко, което се бе случило.

„Вече не съм девствена. Трябва ли да чувствам облекчение, или нещо подобно? А сексът беше превъзходен. Това трябва да значи нещо, нали?“

Тя поклати глава, усещайки нарастващото чувство на раздразнение, когато държанието и постоянно сменящите се настроения на Кълън продължаваха да я объркват.

От своя страна Кълън просто продължи да кара, изгубен в мислите си, като изглежда не се интересуваше особено от това какво чувстваше или минаваше през главата на Айви.

Тя присви устни, усещайки как раздразнението ѝ се превръща в гняв. След известно време въздъхна шумно.

Кълън погледна към нея.

— Нещо не е наред ли? — попита.

Тя поклати глава.

— Не, разбира се, че не. Как изобщо нещо може да не е наред?

— Ако имаш да казваш нещо, просто го кажи. Освен ако не предпочиташ да се криеш зад сарказъм.

Тя се изкиска високо.

— Ау, това звучи просто невероятно от твоята уста.

— От моята уста? — попита изнервен.

— Да — отвърна тя, като завъртя очи.

— Моля те, бъди така добра да ме просветлиш, Айви.

— Ами, криеш се зад тази хладна и непроницаема маска, но имаш дързостта да обвиняваш мен, че се крия зад сарказъм.

Той въздъхна раздразнен.

— Това, което наричаш хладно и непроницаемо, съм самият аз. Не е просто някаква маска.

— Както и да е — отвърна тя. — Отсега виждам, че това не върви наникъде.

Ръцете на Кълън стиснаха кормилото.

— Не съм сигурен какво искаш от мен.

— Искам да бъдеш нормален — изплака тя. — Искам да бъдем нормални.

— Това не е нормално?

Тя се засмя високо.

— Не, Кълън. Това изобщо не е нормално. — Тя се засмя отново невярващо, чудейки се как толкова умен мъж можеше да бъде толкова невеж.

Последва тишина.

— Какво би било нормално в това положение? — попита най-накрая.

— Току-що правихме секс — отвърна тя.

— Напълно съм наясно с това.

— Можеше тогава да ми покажеш, че е така — продължи Айви. — Ако бяхме нормални хора, може би след акта щеше да има малко прегръщане. Някакво признание за случилото се помежду ни.

— Откъде би могла да знаеш какво е нормално да се прави след секс? — попита Кълън.

Тя усети как бузите ѝ почервеняват от срам.

— Само защото съм девствена — бях девствена — не значи, че съм идиот. Чела съм книги, списания, гледала съм телевизия и филми.

Кълън се засмя.

— Ако очакваш да бъда като някой мъж от холивудските романтични комедии, ще останеш разочарована.

— Нямам предвид това. Не искам да ми поднасяш света в краката. Искам поне нещичко — каза тя. — Просто малко човечност.

Той я погледна за момент, преди да върне погледа си отново върху пътя.

— Добре — заяви. — Нека да направим няколко компромиса. Какво ще кажеш утре сутринта да закусим преди работа?

Тя го загледа.

— И това трябва да ме накара да се почувствам по-добре? Каква утешителна награда само — продължи. — Кафе и кифлички с шефа. Наистина много мило, Кълън, но ще пропусна.

— Обяд тогава.

— Не — отвърна тя, чувствайки се все по-вбесена и по-вбесена. — Не искам да споделяме някакъв изискан и странен обяд, в който просто ще се преструваш, че си постъпил правилно.

— Твърде си емоционална — каза той.

Тя го изгледа злобно.

— Човек съм.

Той не отвърна, но тя видя как челюстта му трепна и как пръстите му на волана побеляха.

Измина малко време и тя пробва отново.

— Какво имаше в онзи плик? — попита.

— Просто съдебна дата за едно оспорване... — Той махна с ръка, сякаш беше нещо глупаво като малък съдебен иск.

— Какво оспорване?

— Не заслужава даже да се обсъжда — отвърна той, но гласът му отново бе станал стоманен.

— Тогава какво си заслужава да се обсъжда, Кълън? — попита тя, преплитайки ръце в скута си като учителка, която разговаряше с много упорит ученик.

— Може би нищо — каза, а устните му се извиха в усмивка. — Няма ли това да е нещо? — попита вече развеселен.

— Какво ще кажеш за онази жена, с която те чух да говориш по-рано тази сутрин? В къщата ти преди разсъмване? Това заслужава ли да се обсъди?

Раменете на Кълън се напрегнаха.

— Това беше някой... някой, който е много объркан от това кой съм и на какво съм способен.

— Звучи ми познато — промърмори Айви, като извърна поглед от него и се загледа през прозореца.

— Какво каза? — попита той.

— Нищо — отвърна тя. — Повече от ясно е, че няма да ми кажеш нищо, така че не виждам смисъл да продължаваме с разговора.

Той отби пред сградата, в която се намираше апартамента ѝ, и тя го погледна.

— Изморен съм. — Погледът му беше изтощен. — Утре ще бъде по-добре. Ще обядваме — продължи.

— Откъде знаеш къде живея?

Той присви рамене.

— Късметлийско предположение, предполагам.

Искаше да го разпитва още, но изведнъж осъзна, че няма смисъл. Кълън беше мъж, който отказваше да дава обяснения, или може би наистина бе неспособен да се разкрие пред някой друг.

— Сигурно е много хубаво да си такъв късметлия — каза тя, докато отваряше вратата и тръгна да излиза от колата.

— Айви... — започна той.

Тя се обърна към него.

— Да? — Дори сега усещаше как тайно се надява на нещо повече от него — каквото и да е, стига да ѝ послужеше за доказателство, че не бе някакъв изчисляващ робот без грам емоция.

Кълън отвори уста и за момент тя беше сигурна, че ще ѝ каже нещо истинско. Нещо важно. Вместо това той се усмихна вяло.

— Опитай се да си починеш — каза ѝ. — Ще се видим утре.

Тя поклати глава печално, затвори вратата на колата, обърна се и тръгна към сградата, без да поглежда назад. Докато вкарваше ключа във входната врата, можеше да чуе отличителния звук от спортната кола на Кълън. Беше сигурна, че чакаше, за да се убеди, че ще се прибере благополучно.

Това значеше нещо, нали?

„Грижа го е за мен. Иска да съм в безопасност.“

Но не беше достатъчно — не беше достатъчно за нея, колкото и да се опитваше Кълън. И в най-добрия си опит не беше много добър, а и не можеше да се занимава с променливите му настроения и начина,

по който се държеше така, сякаш в един момент ще се разкрие, но всеки път се свиваше обратно.

Изкачи стълбището и влезе в апартамента си.

Хвърли ключовете на масичката за кафе, пусна телевизора, опитвайки се да се разсее с някакво глупаво предаване, което даваха. Включи няколко лампи и застана пред прозореца.

Спортната кола на Кълън все още беше отпред.

Все още я наблюдаваше.

* * *

Тази нощ имаше ясен сън.

Кълън я чукаше в собственото ѝ легло. Беше върху нея, устните му се притискаха в нейните. Простена в устата му, когато пенисът му навлезе в нея, и тя се изви към него.

Искаше го дълбоко в себе си.

Тялото му беше топло, твърдо и чувствено, а бедрата му се движеха толкова блажено, докато я чукаше по най-невероятния начин.

Най-накрая тя каза:

— О, Кълън, мисля, че се влюбвам в теб.

Той се вгледа в очите ѝ.

— Внимавай — каза ѝ. — Любовта ми ще те промени напълно и ще те превърне в нещо напълно различно.

Пенисът му се плъзна надълбоко в нея и тя наистина усети как се променя някак си, докато свършваше, но също така усещаше и страх.

Погледна нагоре и видя, че ръцете ѝ бяха завързани здраво над главата, а възето беше опънато в тъмнината — толкова черна и непрогледна, сякаш нямаше край. Загледа се в нея, докато стигаше върха, и се събуди, задъхана и плувнала в пот.

— О, по дяволите — каза, като легна отново, за да успокои учестеното си дишане. — Загазила съм.

Отне ѝ доста време, докато заспи отново, но най-накрая успя. Когато се събуди на сутринта, се чувстваше така, сякаш случилото се предишния ден бе просто плод на въображението ѝ. Стана от леглото, изкъпа се, избърсна си краката, гримира се внимателно и си избра хубав тоалет.

Не заради Кълън — заради мен самата, каза си.

Беше облечена с по-дълга пола, обувки с ток и риза, която разкриваше част от деколтето ѝ. Беше хубаво да изглежда добре — нямаше нищо общо с това да привлече вниманието на изпълнителния директор.

Айви вече беше решила, че няма да ходи на закуска, обяд или вечеря със загадъчния мъж, който беше превзел дори сънищата ѝ.

Докато отхапваше от препечената филийка със сладко и отпиваше от чашата с кафе, се замисли за предния ден и факта, че вече не беше девствена. Сексът беше невероятен. В това бе сигурна, въпреки липсата ѝ на опит. Беше ѝ трудно да си представи да е по-възбудена от това — може би беше невъзможно.

Беше изключително привлечена от Кълън Шарп. И кой нямаше да е?

Но отказваше повече да играе странните му и извратени игрички.

И преди си го казвала, напомни си.

„Но този път е различно. Този път знам, че наистина не може да се промени. Кълън Шарп е като прелестна ледена скулптура. Можеш да му се любиш от безопасно разстояние, но ако се опиташ да го прегърнеш, има опасност да измръзнеш до смърт.“

Тялото му е достатъчно топло, започна да оспорва собствените си мисли. А пенисът му...

— Достатъчно — каза на глас. Стана и остави чашата си в мивката. Беше време за работа и тя бе взела решение.

* * *

Може би беше малко разочарована.

Не искаше да се чувства така, но просто не можеше да се спре.

Или по-скоро не можеше да спре да мисли за него.

Кълън Шарп.

Докато Айви стоеше в кабинката си и работеше, установи, че съзнанието ѝ постоянно мислеше за времето, което бяха прекарвали заедно, колкото и да бе кратко то. Картините, спомените и ароматът му — всичко беше толкова възбуждащо, че някак си го чувстваше по-реално от бюрото и монитора пред нея.

Сякаш ме е омагьосал, помисли си. Може би самият той щеше да бъде новото хапче, което щеше да разработи — най-пристрастяващият наркотик на пазара.

Мисълта я накара да се усмихне, когато излезе в кратка почивка да си вземе кафе. Но усмивката ѝ изчезна, щом осъзна, че още не ѝ се беше обадил, нито ѝ беше писал.

„Не искаш да го прави. Забрави ли?“

И все пак, ако наистина му пукаше за нея, щеше да се опита.

Към дванадесет без петнайсет най-накрая беше приела, че Кълън нямаше да я заведе на обяд. Не бе получила никакъв намек, никаква дума и ѝ беше писнало да се измъчва.

Айви стана от бюрото, праметна дамската си чанта на рамо и въздъхна дълбоко. Огледа се наоколо и видя Лукас да я наблюдава втренчено. Някак си от това я побиха тръпки — или просто я ядоса.

Защо постоянно ме наблюдаваш, искаше да го попита. Защо постоянно си вреш носа, където не трябва?

Но отново реши, че явно пак си внушаваше нещо, затова се насили да се усмихне и помахна, преди да се обърне бързо и да излезе от кабинката. Нуждаеше се от свеж въздух, да се махне от офиса и да отиде някъде на обяд. Да изчезне от всичко, свързано с Кълън и фирмата му.

Докато напускаше лобито, беше убедена, че ще го види там. Че ще отиде при нея и въпреки протестите ѝ, щеше да настоява да я заведе на романтичен обяд, който щеше да доведе до питиета и след това нямаше да се върнат обратно на работа.

„И после какво?“

Разбира се, най-хубавата част. Щяха да отидат в къщата му за още един рунд с пляскане и любене...

„Искаш това? Наистина ли искаш това?“

Разбира се, че не. Просто се занасям.“

— Айви? — извика ѝ отблизо един познат глас, докато вървеше по улицата.

Сърцето ѝ се сви. Кълън бе дошъл за нея. Веднага разбра, че е това, което бе искала наистина, и че се бе заблуждавала с преструвките си, че не ѝ пука за него.

Но когато се обърна, усмивката ѝ помръкна.

Гласът не принадлежеше на мистериозния и влудяващ изпълнителен директор, а на Ксавие Монроуз, конкурентът на Кълън. Мъжът, който я бе поканил на среща, и който ѝ бе дал визитката си вчера.

Вървеше надолу по улицата към нея, изглеждайки спретнат в синия си костюм и златистата си вратовръзка.

След първоначалното разочарование, че този, който бе извикал името ѝ, не бе Кълън, Айви откри, че духът ѝ се приповдига, когато видя Ксавие Монроуз да върви към нея.

Ксавие беше любезен, красив, харизматичен мъж и на всичкото отгоре ѝ се усмихваше. По дяволите! В действителност знаеше как да се усмихва и как да е дружелюбен!

Когато я настигна, Ксавие ѝ се усмихна лукаво.

— Не ми се обади вчера.

— Съжалявам — отвърна тя. — Бях капнала след работа.

— Тоя Шарп е истински тиранин — каза Ксавие и ѝ намигна. — Всички твърдят така.

Знаеше ли за нея и Кълън? Подозираше ли какво се случва помежду им?

— Дори не работя пряко с него — призна Айви. — Аз съм просто един незначителен стажант.

— Нищо в теб не е незначително, Айви. — Очите му станаха сериозни, докато я оглеждаше от главата до петите. — Абсолютно нищо.

Тя извърна поглед и облиза устни.

— Е, беше ми приятно да те срещна, Ксавие, но всъщност...

— Не — заяви Ксавие, като поклати глава, — не искам да чувам никакви извинения днес. Идваш с мен.

Тя се засмя.

— О, така ли?

— Да — отвърна той. — За да се реваншираш, задето вчера ми върза тенекия, трябва да обядваш с мен. — Той погледна часовника си. — Хайде, знам едно място наблизо и даже ще успея да те върна обратно навреме за работа.

Айви въздъхна.

— Е... предполагам, че няма да ми навреди.

Ксавие се престори на засегнат.

— Майчице, наистина знаеш как да накараш един мъж да се почувства желан, а?

— Съжалявам, напоследък не мисля трезво.

Той я хвана внимателно под ръка.

— Това е, защото си прегладняла. Ако духне по-силен вятър и ще те отнесе. Малко храна ще ти подейства чудесно. — Ксавие тръгна напред и я поведе със себе си.

Тя не се възпротиви, тъй като беше решила, че най-малкото поне щеше да хапне в компанията на мъж, който не се притесняваше да покаже романтичния си интерес по нормален начин. Беше облекчение да знаеш на какъв етап се намираш с даден човек.

Присъствието на Ксавие беше много по-различно от това на Кълън. Русокосият мъж излъчваше уверена, хумористична енергия, която беше пълна противоположност на първичния магнетизъм и студения, контролиращ и вманиачен характер на Кълън.

„Но щом харесваш нормалното толкова много, защо не можеш да престанеш да сравняваш всичко и всички с Кълън?“

Нямаше отговор на този въпрос и това я плашеше малко.

Не, задраскай това. Направо я ужасяваше.

Стигнаха бързо до ресторантчето — казваше се „Ла Фамилия“ — и бяха настанени на много романтично място до прозорците, на една уютна масичка далеч от другите клиенти.

Ксавие наблюдаваше как Айви разглежда менюто.

— Желаш ли чаша вино? — попита той. — Само една.

Тя въздъхна.

— Добре. — Не можеше да повярва, че мъжът всъщност я беше попитал какво желае. Да, все още владееше ситуацията, но по умерен начин.

Айви усети как раменете ѝ се отпускат.

Ксавие кимна на сервитьорката и поръча по чаша червено вино и за двамата.

— Обичаш ли салата, Айви? — попита.

Тя се усмихна отново, успокоена от промяната.

— Разбира се, кой не обича?

— Хората имат различни вкусове — отвърна Ксавие и от неговата уста прозвуча доста флиртуващо. Обърна се отново към сервитьорката.

— Голяма салата „Цезар“ — каза, след което сервитьорката се отдалечи от масата.

Последва момент на неудобна тишина, когато Айви затвори менюто и откри, че Ксавие я наблюдава с лека усмивка на лицето си.

Тя се изчерви.

— Все още не знам какво правя тук — каза, като сведе поглед и нервно започна да пренарежда приборите на салфетката пред себе си.

— Тук си, защото съм заинтригуван от теб — отвърна Ксавие. — Случи се от момента, в който те видях да пресичаш улицата вчера и едва не беше прегазена от такси.

— Нямаше ли да е нелепо? — засмя се. — И все пак някак си уместно.

— Много си строга със себе си — отвърна Ксавие и се облегна назад. — Може би така се получава, когато работиш на място като „Биометрикс“.

Айви присви рамене.

— Може би.

— Ставаш доста уклончива, когато стане въпрос за работата ти. Или за Кълън Шарп.

Погледът ѝ се стрелна към лицето му и видя, че очите му вече не бяха толкова игриви, докато я изучаваше внимателно.

— Знам, че си му пряк конкурент — каза тя. — Може би затова съм внимателна.

— Забрави за Шарп. — Ксавие смени темата, сякаш отпъди досадна муха, която кръжеше около главата му. — Искам да говорим за теб. Разкажи ми за себе си.

— Няма много за казване — отвърна Айви. — Нямам почти никаква история.

— Много се съмнявам.

— Вярно е — каза му. — Отгледана съм от майка си. Баща ми ни напусна, когато бях много малка, дори не си го спомням.

Сервитьорката се върна, наля им вино, а един друг келнер донесе голяма салатена купа на масата.

Айви отпи от виното.

Ксавие използва щипките, за да сложи салата в чиниите им, след което продължи.

— Сигурно ти е било много трудно — каза. — Да нямаш баща и да бъдеш отгледана от самотен родител.

— Не познавам друг начин. А и майка ми беше много грижлива и любяща. Може би твърде грижлива. Бях прекалено пазена, докато растях. Страхуваше се да не ми се случи нещо, тъй като бях единственото ѝ дете. Бяхме много близки.

Беше странно, помисли си Айви. Беше правила секс с Кълън и все пак не ѝ бе задавал нито един от тези въпроси. Чувстваше се много по-комфортно в присъствието на Ксавие.

И все пак се чувстваше някак си виновна, задето се наслаждаваше на разговора, и задето беше толкова отпусната в присъствието на мъж, който показваше, че има романтичен интерес към нея. Сякаш предаваше Кълън.

— Все още ли си близка с майка си? — попита Ксавие, като завъртя виното в чашата си.

— Да, но сега съм вече голяма и имам собствен живот — засмя се. — Беше ѝ трудно, когато заминах... да уча в колеж... — Краят на изречението ѝ заглъхна, когато погледна през прозореца.

Кълън Шарп стоеше отвън пред ресторанта и крачеше напред-назад. Беше на около десет крачки от тях и изглеждаше изключително разстроен. Лицето му беше изпито и бледо, очите му гледаха напред, а не към тях.

Но тя знаеше, че ги бе видял през прозореца. Защо иначе щеше да е отвън?

— Какво има? — попита Ксавие, като се обърна в стола си и погледна в посоката, в която се взираше тя.

— Той е тук — простена тя.

— Разбира се, че е тук — промърмори Ксавие раздражено и хвърли салфетката си на масата. — Притеснява ли те?

— Малко — призна тя, опитвайки се да не гледа към Кълън Шарп, който стоеше пред ресторанта и изглеждаше като полудял. — Но може би трябва просто да не му обръщаме внимание.

— Двамата с Шарп имаме минало — каза Ксавие. — Освен че в момента управляваме еднакъв бизнес, преди пребивавахме заедно в Бостънската болница.

Беше ѝ трудно да се съсредоточи в разговора, тъй като не можеше да откъсне очи от Кълън.

— Бяхте ли приятели? — попита.

— Може да се каже — отвърна Ксавие. Приведе се напред и ръката му хвана силно, но нежно, нейната върху масата. — Също така познавам много хора, които са работили с него през годините. Мъжът не е това, за което го мислиш, Айви. Има големи тайни — много големи. И щом излязат на бял свят, се притеснявам за тези, които ще бъдат около него, когато лайната изплуват на повърхността.

Не знаеше какво да каже. Ксавие отдръпна ръката си и се облегна назад, когато Кълън най-накрая приближи вратата на ресторанта, отвори я и влезе вътре.

— Мамка му — прошепна тя. — Идва.

Ксавие се засмя и поклати глава развеселено.

— Това ще бъде интересно.

Но на Айви не ѝ беше до смях. Цялото ѝ тяло се беше вцепенило. Защо беше дошъл? Беше ли още едно абсурдно съвпадение?

Каквото и да беше, трябваше да се вземе в ръце. Не правеше нищо нередно.

Разбира се, знаеше, че най-вероятно Кълън не виждаше нещата по този начин.

Беше дошъл в ресторанта с някакво намерение и в момента, в който влезе през вратата, очите му не се откъснаха от нея.

Беше облечен със зашеметяващ тъмен костюм — обичайното му облекло, но някак си днес изглеждаше по-привлекателен от всякога. Може би се дължеше на гнева, яростта и напрежението му.

Очите му бяха като студено, ясно небе, а устните му се открояваха на фона на бледата му кожа и тъмните му костюм и коса.

Когато стигна до масата им, не си направи труда да каже „Извинете“ или „Съжалявам за прекъсването“, нито удостои по някакъв начин присъствието на конкурента си.

— Ставай — беше единственото, което изрече. Тонът му беше остър, а устните му едва бяха помръднали.

Айви преглътна сухо и погледна нагоре към него.

— Какво правиш тук?

— Няма значение. Сега ставай — нареди той.

Ксавие се засмя.

— Успокой се, Кълън. Просто си бърбим и похапваме италианска храна.

Кълън не се обърна да погледне към Ксавие. Погледът му все още бе вторачен в Айви.

— Чу ли ме? — попита.

Тя се намръщи.

— Нямах никакво право...

— Три секунди — каза Кълън.

— Какво?

— Имаш три секунди да станеш и да дойдеш с мен. В противен случай...

Ксавие се пресегна да докосне рамото на Кълън.

— Човече, я се успокой малко, става ли? Изнервяш момичето адски много.

Кълън се отдръпна рязко от допира му и стисна юмруци. Извъртя глава и за първи път, откакто бе дошъл до масата, погледна към конкурента си.

— Докосни ме още веднъж и се моли на Господ, Монроуз. Ще ти забия главата в прозореца.

— Напълно в твой стил, Шарп — отвърна Ксавие, но в гласа му вече не се долавяше хумор. — Въпреки че не съм убеден, че ще ти е толкова лесно, колкото си мислиш. Може би твоята глава ще бъде забита първа през прозореца.

Кълън сви устни.

— Ще рискувам.

Айви се изправи запъхтяна.

— Това състезание по мерене на пишки е абсурдно. Защо вместо това двамата не обядвате заедно?

Тя избута стола си назад, мина покрай загадъчния изпълнителен директор и излезе бързо от ресторанта.

— Не е за вярване — промърмори Айви, като мина през изхода и продължи напред. Не погледна назад.

— Спри! — дочу ясната му команда само на няколко крачки зад себе си.

— Не — отвърна тя, отказвайки да го погледне.

Изведнъж ръката му я стисна малко над лакътя и тя спря. Причината не беше в силата му, а по-скоро шокиращото усещане на ръката му върху тялото ѝ. Тя затаи дъх и усети как зърната ѝ се втвърдяват.

— Айви — каза той, заставайки зад нея. Сега устата му беше близо до ухото ѝ. — На ъгъла отсреща има кафене. Искам да влезеш вътре, да отидеш в тоалетната и да изчакаш там.

— Какво?

— Направи го! — Той пусна ръката ѝ.

Веднага щом я освободи от хватката си, Айви знаеше, че може да прави каквото поиска. Възможностите бяха ясни. Можеше да продължи напред, да подмине кафенето и да го изхвърли от живота си.

Или можеше да влезе в кафенето и да направи каквото ѝ беше казал и... нещо друго щеше да се случи.

Усещаше вътрешностите си размекнати и развълнувани и всичко около нея изведнъж стана изключително ясно. Сякаш досега се бе намирала в някакъв мрачен транс, обядвайки с Ксавие и водейки нормален разговор.

Сега се чувстваше жива. Нещо в действителност се случваше и тя можеше да усети как сърцето ѝ изпомпва кръв, как ушите ѝ възприемаха всички звуци от трафика и как носът ѝ долавяше всеки мирис от ауспусите и храната от близките ресторанти.

Без да поглежда назад, Айви тръгна към кафенето и направи каквото ѝ бе наредил. Влезе в препълненото помещение и се промуши между хората към дамската тоалетна. Преспokoйно вътре можеше да има някой, но за щастие бе празна.

Нямаше отделни тоалетни за мъже и жени, затова влезе в единствената и заключи вратата, за да бъде сигурна, че никой нямаше да влезе преди Кълън.

Докато стоеше там, а сърцето ѝ препускаше, се запита: „Наистина ли искаш да го направиш? Сигурна ли си, че това е добра идея?“.

Първият въпрос беше лесен. Да. Искаше да го направи. Сексуалното ѝ привличане към Кълън Шарп беше твърде силно и вълнуващо, за да му устои. Вторият въпрос, обаче, не беше толкова лесен.

Беше ли добра идея? Очевидно не. Мъжът беше истинска неприятност, откъдето и да го погледнеш.

Айви се загледа в огледалото. Очите ѝ бяха разширени, а лицето ѝ зачервено. Пооправи косата си, опитвайки се да изглежда възможно най-добре.

На вратата се почука леко.

— Кой е? — попита тя.

Почука се отново, но този път по-силно. Знаеше, че трябва да е той, затова отвори вратата.

Кълън влетя вътре, затвори вратата и я заключи отново. Погледна към Айви, изгаряйки я с поглед, плъзгащ се нагоре-надолу по тялото ѝ.

— Сега ще се опитваш да ме вбесяваш ли? — попита.

— Не — отвърна тя и поклати глава. — Обядът с Ксавие...

— Обадила си му се?

Тя поклати глава отново.

— Случи се така, че беше пред сградата, когато днес излязох да си взема обяд.

Изражението му помръкна.

— Просто се случи ей така — каза той внимателно, а челюстта му трепна.

— Не виждам защо те интересува толкова.

— Казах ти да стоиш далеч от него. Обясних ти, че е опасен. — Той се приближи до нея и тя успя да види одеколona му, от което по гърба ѝ полазиха тръпки.

Студените му сини очи я пронизваха чак до дъното на душата ѝ.

— Искаш ме, само когато се страхуваш, че някой друг може да ме получи — каза, а очите ѝ се напълниха със сълзи. Брадичката ѝ затрепери. — Когато съм твоя, ме отблъскваш възможно най-далеч от себе си.

Кълън отново пристъпи към нея.

— Трябва да ми вярваш, когато ти казвам, че ме е грижа за теб, Айви.

— Не виждам смисъл. Каза ми, че не си за мен, и че искаш да ме предпазиш от себе си.

Устните му се свиха.

— Не съм за теб, но не мога да стоя далеч.

— Е, последно какво? Трябва ли да стоя далеч от теб, или не?

— Разбира се, че трябва — въздъхна той, а ръката му се плъзна по бузата и после надолу към устата ѝ. Пръстът му погали долната ѝ устна, а очите му се впиха в нейните.

Коремът ѝ се сви в очакване на още милувки. Искаше ръцете му да обхождат тялото ѝ, да докоснат всеки сантиметър от кожата ѝ. Но

тогава ръката му се отпусна встрани на тялото му и я лиши от топлината си.

— Нуждаеш се от лечение — каза тя, смеейки се на всичкото това безумие.

— Не аз се нуждаю от лечение — отвърна Кълън. — А онзи идиот, с който обядва днес — той е истинска заплаха.

— О, хайде стига — изрече Айви и завъртя очи. — Преиграваш.

— Ксавие не е този, за когото го мислиш. Много го бива да се преструва на такъв, какъвто не е.

— Колко забавно, каза същото и за теб — отвърна тя, като повдигна вежда.

Изражението на Кълън се промени. Веждите му се свъсиха, а очите му се съсредоточиха. Ноздрите му се разшириха.

— Така ли? — промърмори, приближавайки се по-близо.

Устните му бяха достатъчно близо, за да я целуне. Айви можеше да види всяка пора на лицето му, а стоманените му очи се взираха в нея само от няколко сантиметра.

— Да — потвърди тя. Задъхваше се, а краката ѝ трепереха. — Каза, че имаш големи тайни. Много големи.

Кълън килна глава настрани.

— А ти какво мислиш, Айви? Вярваш ли, че крия големи, ужасни тайни?

Едва можеше да проговори, но кимна и каза немощно:

— Да.

— Хубаво — изрече той и издаде челюст напред. — Тогава няма да се налага да се преструваме, че съм Господин-малка-къщичка-с-бяла-оградка. Или принц Чаровен.

— Какъв си тогава?

— Аз съм Големият лош вълк — изръмжа и я целуна яростно. Коленете ѝ омекнаха и тя едва сдържа вълнението си.

Да, помисли си. Да. Да. Точно така. Моля. Моля.

Целуна я, езикът му се преплете в нейния, покорявайки го, докато устните му завладяваха нейните с чиста, нежна и влажна чувственост. Айви се разтапяше. Той беше така мек и така твърд едновременно.

Зачуди се как нещо можеше да е също толкова хубаво и в същото време толкова лошо?

Кълън се пресегна, сграбчи ризата ѝ за яката и я разкъса. Копчетата полетяха и се разпиляха по пода, търкулвайки се тук и там.

Ризата ѝ се разтвори и откри гърдите и тънкия ѝ дантелен сутиен.

Дишаше учестено, когато силните ръце на Кълън обхванаха гърдите ѝ през сутиена и ги стиснаха достатъчно силно, че да я накара да изстене.

Целуна я отново, след което се откъсна от нея.

— Обядва с него вместо с мен? Да не си просиш наказание?

— Казах ти... — започна тя, но си спомни как трябваше да се държи, когато ръката му сграбчи силно дупето ѝ и стисна плътта. — Сър... — допълни. — Съжалявам.

— Падни на шибаните си колене — нареди той, а ноздрите му отново се разшириха.

Тя кимна, захапа долната си устна и бавно приклепна върху студените плочки.

Колко дълго щяха да останат тук, преди хората да започнат да удрят по вратата?

Какво щеше да прави с нея?

Тя погледна нагоре към него неспокойна, но също така изпълнена с адреналин, когато го видя да се извисява над нея, леко разкراчил крака.

На лицето му се появи лека усмивка.

— Очевидно беше гладна — каза Кълън. — А аз прекъснах обяда ти, затова сигурно умираш от глад.

— Малко... Да, сър... — изрече.

— Хубаво, тогава — каза той с ръце на бедрата. — Ще напълня устата ти, за да не усетиш глад до края на деня.

Не можеше да повярва на думите му. Айви просто го зяпаше, тъй като не беше сигурна дали има предвид това, което мислеше тя.

— Какво искаш да кажеш? — изписка тя.

— Използвай въображението си — усмихна се той едва доловимо.

— Сър, аз никога... никога не съм го правила досега.

— Искаш да ми кажеш, че не само си девствена...

— Вече не, господин Кълън — напомни му, а бузите ѝ пламнаха.

Очите му проблеснаха.

— Беше девствена и също така никога не си поемала мъж в устата си?

— Никога — призна тя. Чувстваше се засрамена. Щеше ли да се обърне и да избяга отново.

Кълън поклати глава невярващо.

— Ще се научиш от най-добрият тогава. Можеше и да е по-зле. — Той кимна към нея. — Изкарай си циците.

Тя затаи дъх. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че имаше чувството, че ще се пръсне.

Извади гърдите си от сутиена и когато повдигна поглед, за да види това ли е, което бе искал, очите му бяха приковани към бюста ѝ, а ноздрите му пламтяха.

— Така добре ли е, сър? — попита.

— Много добре — прошепна той. — Но това е само началото. Сега искам да свалиш ципа на панталона ми — каза с нисък и дрезгав глас.

Айви можеше да види издутината в панталона му и знаеше, че трябва да е твърд като камък. Щеше ли да се справи с него? Пенисът му беше голям, а досега не беше поемала нито един в устата си.

Ами ако не се справеше?

— Нямам цял ден — просъска той.

Тя клекна на пети и се придвижи близо до краката му. Лицето ѝ беше на нивото на талията му и тя се вторачи в издутината отпред. Ръцете ѝ се преместиха до ципа и бавно започнаха да го свалят надолу.

„Пенисът на Кълън Шарп е точно пред очите ми. Ако някой научи какво правим в момента... някой от фирмата... никога няма да повярват.

Та самата аз не мога да повярвам.“

И все пак бе тук и бавно дърпаше надолу ципа на панталона на изпълнителния директор, докато той разкопчаваше копчето. Показаха се бели копринени боксерки.

По плоския му корем имаше тънка линия от косъмчета, които се скриваха надолу под ластика. През процепа на боксерките му вече можеше да види как големият му пенис се подава.

— Изкарай го — нареди.

Тя вкара бавно пръсти през процепа и обхвана твърдата му мъжественост. Беше топъл в дланта ѝ, и изглежда се втвърди още

повече, когато го обви с ръка. Извади го от боксерките и се втренчи в главичката.

— Голям е, сър — прошепна леко изплашена.

— Забърка се в нещо много голямо, когато реши да не се подчиниш на заповедите ми относно Монроуз. Казах ти да не се виждаш с него. Но ти реши, че знаеш по-добре, затова ще се постарая да ми се реваншираш.

Айви преглътна.

— Ами ако... ако те нараня?

— Използвай устните си — инструктира я той. — Дръж зъбите си далеч от пениса ми. И използвай ръцете си, за да галиш основата, докато смучеш главичката.

Тя кимна, попивайки инструкциите му, сякаш ѝ казваше нещо свързано с работата ѝ за вкарване на данни. Инструкциите си бяха инструкции и Кълън Шарп беше шефът.

Тук, там и навсякъде.

Истината беше, че искаше пениса му в устата си, въпреки че се плашеше от размера му и се притесняваше, че няма да се окаже достатъчно добра.

Но интимните ѝ части вече бяха влажни само от това, че го държеше в ръката си и го гледаше отблизо. Искаше го отново в себе си повече от всичко. Но и това беше достатъчно. Щеше да свърши работа, ако предположим, че се справеше, без да се задави.

Айви приближи устни към върха на ерекцията му. Можеше да усети как кръвта пулсира, тъй като беше толкова голям и твърд. Погали го малко над основата, както ѝ беше казал.

Той простена тихо, което тя прие за добър знак. Захапа долната си устна, оглеждайки го, и тогава най-накрая отвори уста и облиза връхчето.

Изпълнителният директор простена отново.

Тя погледна нагоре моментално.

— Продължавай — изръмжа той.

Тя близна отново, завъртайки език около месестото връхче, усещайки солена, но приятна вкус на езика си. Отделяше малко сперма. Свършваше толкова бързо и то само от това?

Но не, разбира, че не стига до върха. Просто беше възбуден.

Възбудата му възбуждаше и нея.

Усети как зърната ѝ се втвърдяват, интимните ѝ части се навлажняват, а клиторът ѝ запулсира само при мисълта, че Кълън я желаше.

Притисна устните си върху пениса му, докато го галеше с едната ръка, а с другата си играеше с топките му.

Засмука главичката и я навлажни със слюнката си.

— Да — каза той. — Сега искам да го поемеш колкото можеш по-навътре. Целият. Така ти се пада, когато не ми се подчиняваш. Сега ще те изпълня, докато не се научиш да ме слушаш.

Айви си пое въздух през носа. Отвори уста широко и позволи на огромния му член да навлезе бавно в устата ѝ.

Влизаше все по-навътре, натъпквайки се в устата ѝ и притискайки се в гърлото ѝ.

Усети напрежение зад очите си, когато огромния му пенис изпълни устата ѝ изцяло.

— Мамка му — промърмори той, дишайки тежко. — Може би сега трябва да излея спермата си в гърлото ти заради това, което направи днес в ресторанта.

Тя кимна покорно, но от всичко това започваше да изпитва клаустрофобия. Най-накрая се отказа и се отдръпна. Слюнката ѝ се разтегна, когато го извади напълно от устата си.

Айви си пое дълбоко въздух, задъхвайки се.

— Не съм ти казал да спиращ, нали? — попита той.

Тя поклати глава.

— Не, сър, но...

Той посочи към хлъзгавия си пенис.

— Отново — каза, а устните му се свиха. — Целия.

Тя кимна, погалвайки го леко, докато се подготвяше. До някаква степен беше приятно, но просто беше толкова голям, че се страхуваше да не се задави, или да ѝ се повдигне.

Но Айви направи каквото ѝ бяха наредили, отваряйки уста още по-широко този път, а Кълън се плъзна в нея, след което я хвана за тила и я притисна към себе си, докато движеше бедрата си.

Пенисът му сякаш се плъзна надолу в гърлото ѝ, но тя затвори очи и му позволи.

Когато Кълън простена от удоволствие и започна да върти бедра, Айви усети, че се отпуска. Можеше да диша през носа си и в крайна

сметка не се давеше.

Сега се плъзгаше напред-назад, чукаше устата ѝ и тя откри, че всъщност бе започнала да се наслаждава.

Не просто малко, а доста.

Започна да движи ръката си нагоре-надолу в основата, докато той движеше бедра и обладаваше устата ѝ.

От пениса му се стичаха сокове, както и от женствеността ѝ.

Изведнъж на вратата се почука.

Айви замръзна на място, но Кълън сграбчи косата ѝ и дръпна, предупреждавайки я, че не ѝ е разрешено да спира.

Коленете я боляха и тя се премести малко. Той дръпна косата ѝ отново и се тласна към нея. Пенисът му влезе още по-навътре в устата ѝ.

Почука се отново.

— Ехо? Има ли някой вътре? — чу се гласа на възрастна жена през вратата.

Кълън продължаваше да изпълва устата ѝ, дори още по-настойтелно.

Чукането на вратата се засили.

— Докосвай се — прошепна Кълън, — вдигни си полата и вкарай пръсти във влагалището си — нареди той, достатъчно силно, за да може да го чуе.

Жената, която чукаше на вратата, си бе заминала и Айви продължи да смуче големия, пулсиращ пенис на Кълън.

Соленият вкус ставаше по-наситен, когато и самата тя приближи кулминацията. Айви прокара ръка между бедрата си, разтвори ги широко, за да може Кълън да гледа.

След което притисна пръсти към влажния си отвор.

„Правя свирка на шефа си в тоалетната на някакво кафене, докато се чукам с пръсти.“

Някак си това я възбуди още повече.

Погледна нагоре към него, вирайки се в лицето му, в начина, по който очите му се затварят и стиска челюст, докато мускулестите му бедра се стягат и отпускат.

Звуците от смучене и удряне вече бяха станали много високи.

Той забърза и тя последва примера му.

— Близо съм — промърмори. — Ще свърша на задника ти, ти, малко лошо момиче. Стани бързо и се притисни към стената.

Тя се изправи, като едва не падна. Не си усещаше краката.

Той ѝ помогна и тя можеше да види, че едвам се сдържа.

Дланите ѝ се разпериха на стената, а бузата ѝ се притисна в плочките, докато Кълън повдигаше полата ѝ до кръста и започна да удря пениса си в задника ѝ.

Щеше да свърши.

— Слушаш. Само. Мен. Ясно ли е?

— Да, сър. Много... много съжалявам, сър — проплака тя, докосвайки се, докато той се изпразваше.

Усети как главичката на пениса му се притисна между бузите на дупето ѝ и горещи струи се разляха по задника ѝ отново и отново, стичайки се надолу между краката ѝ.

— Мамка му — простена той, прокарвайки ръка нагоре по изваяното ѝ бедро към кръста ѝ. След това мушна пениса си между бедрата ѝ и влезе във влажната ѝ женственост.

Тя извика.

— О, по дяволите — изстена, когато я изпълни.

Беше толкова влажна.

Вече беше свършил, но бе достатъчно твърд, а тя бе повече от готова.

Веднага щом я облада, тя стигна върха, докато той се притискаше плътно в нея.

Вътрешността ѝ се свиваше отново и отново, стискайки големия пенис на Кълън, докато стенеше високо, въпреки че се опитваше да бъде тиха.

Кълън сграбчи гърдите ѝ, прилепвайки тялото си към нейното, докато тя все още беше притисната към стената на тоалетната. Устните му засмукаха ухото ѝ, а дъхът му беше топъл, когато проговори.

— Моя си, Айви. Разбираш ли?

Тя кимна с глава, стискайки зъби, когато последните вълни от разтърсващия оргазъм притихнаха.

— Кажи ми, че разбираш. — Кълън прошепна в ухото ѝ.

— Разбирам, сър — отвърна тя, опитвайки се да си поеме въздух.

— Хубаво — каза той и излезе от нея.

Тя оправи сутиена си набързо и закопча ризата си, колкото успя. Бяха останали няколко копчета, които едва се държаха, но ако я придържаше краищата, можеше почти да я затвори.

Спермата му изсъхваше на дупето и краката ѝ, а интимните ѝ части бяха прогизнали.

Тоалетната миришеше на секс.

— Не съм в състояние да се върна обратно на работа — каза му Айви, докато Кълън оправи сакото и вратовръзката си пред огледалото.

Той, от друга страна, отново изглеждаше безупречно — сякаш между тях не се бе случило нищо.

— Ще се погрижа — отвърна ѝ, като извади телефона си и започна да пише нещо. — Ела с мен.

— Всички ще разберат, че сме правили секс, ако излезем заедно през вратата.

Той се засмя.

— Вече няма човек, който да не е разбрал. — Отвори вратата и закрачи уверено през кафенето.

Айви сведе глава и се опита да не гледа реакцията на хората, докато следваше Кълън, но не можеше да не забележи погледите и отвратените изражения на работниците и на няколко от клиентите, които бяха наясно какво се беше случило.

— Надявам се, че си е заслужавало — провикна се някой, докато излизаха.

— Изглежда е — отвърна женски глас, след което се дочуха хихикания, които ги последваха отвън на улицата.

Кълън махна с ръка и подсвирна, и познатата лимузина отби пред бордюра.

— Качвай се — каза ѝ.

— Уговорил си лимузината ти да ни чака отново? — попита тя, поклащайки глава.

— Да не би да предпочиташ да вървиш с отворена риза?

— Ако не беше изтръгнал копчетата, сега нямаше да се притеснявам за това — изрече тя, като се качи в лимузината, а Кълън я последва.

— А ако не се бе срещнала с Ксавие зад гърба ми, нямаше да имам причина да го направя. Но ето ни къде сме. За всяко действие си

има равносилни или противоположни последствия — усмихна се Кълън, като седна до нея на задната седалка.

— Накъде, господин Шарп? — попита шофьорът.

— „Ла бел ви“ — отвърна Кълън с безупречен френски акцент.

— Какво е това?

— Ще разбереш скоро — каза Кълън, потупвайки я по крака. Ръката му остана върху горната част на бедрото ѝ и Айви усети как се възбужда отново.

Чувството на пръстите му върху крака ѝ, затопляйки кожата ѝ и изпращайки трепети нагоре-надолу по бедрото ѝ...

— Не мога да се отпусна, като не знам какво става — настоя тя, опитвайки се да се съвземе. — Трябва да се върна на работа. Ема ще ме убие.

— Аз ще се оправям с Ема — каза Кълън, задържайки ръката си върху бедрото ѝ. Погледна я с блеснали очи. — Толкова си притеснена да не сгафиш нещо на работа, когато това, за което трябва да се притесняваш, е да не се забъркаш в неприятност с мен.

Ръката му стисна меката плът в горната част на бедрото ѝ, след което се плъзна под полата ѝ.

Тя я избута и кръстоса крака.

— А ти трябва да се притесняваш да не ни хванат. Да не би да искаш всеки на Земята да разбере?

— Може би да — усмихна се той.

Разкриваше ѝ някаква игрива страна от себе си, която остави Айви в шок. Защо се държеше така? Както винаги нямаше никаква идея какви ги вършеше Кълън.

— Не съм сигурна, че го мислиш наистина — въздъхна Айви. — Мисля, че за теб това е просто една голяма игра.

— Мога да ти кажа, че приемам всичко напълно сериозно. Дори игрите.

— Значи е игра. Призна си.

Усмивката му се разшири.

— Не съм казвал такова нещо. Ти си извади това заключение.

Тя завъртя очи.

— Игра е. Ако ме вземаше насериозно, щеше да ме включваш в някои неща. Щеше да ми кажеш едно или две неща за живота си.

Очите на Кълън помръкнаха.

— Това е твое мнение и си права за себе си.

— О, благодаря.

— И все пак грешиш — допълни той. Приведе се към нея и притисна устни към нейните, докато ръцете му бяха на бедрата ѝ и ги разтваряха.

Отначало се съпротивляваше, но след това му позволи да се притисне между тях. Гърдите му се допряха в нейните, а езикът му нахлу в устата ѝ така, сякаш се опитваше да я маркира като своя.

Айви простена гърлено.

Тогава той се отдръпна, облегна се назад на мястото си и оправи вратовръзката си, когато колата намали пред една витрина, над която имаше табела „Ла бел ви“.

— Пристигнахме — каза Кълън и повдигна вежда.

Айви видя манекени с най-различни видове дрехи, изложени на витрините.

Беше френски бутик.

— Защо сме тук? Да си купя нова риза ли?

Кълън въздъхна.

— Айви, защо не опиташ поне веднъж да ме последваш, без да задаваш въпроси. Обещавам, че всичко ще ти се разясни. — Той хвана ръката ѝ, отвори вратата и ѝ помогна да излезе.

Тя се смееше тихо въпреки раздражението си. Кълън Шарп беше най-вбесяващият човек, който беше срещала, но някак си ѝ бе влязъл под кожата.

Когато влязоха в магазина, жена на средна възраст с червена коса и червени очила поздрави Кълън с възторжена прегръдка и целувки по двете бузи. Започнаха да разговарят на френски и Айви беше шокирана да чуе как Кълън говореше плавно и дори се смееше с жената. След малко жената се обърна и погледна към Айви, като свали леко очилата си надолу и я изгледа над тях. Кимна одобрително.

— *Très bien* — каза жената и кимна отново.

Обърна се на пети, плесна с ръце и повика строен мъж и младо момиче. Започна да ги инструктира бързо на френски, а те наблюдаваха Айви и кимаха.

Айви се обърна към Кълън.

— Какво, по дявол...

Той ѝ направи знак да се успокои.

— Просто се отпусни и се наслаждавай, Айви.

— Кълън...

Погледът му се спря на нея, а челюстта му трепна.

— Недей да ми се противиш отново днес, Айви.

Тя затвори уста и се опита да се усмихне, когато служителите на бутика я заобгръщаха с шивашки метри, цъкаха с езици и заговориха на френски помежду си, докато я дърпаха и притискаха, сякаш беше пиле, което приготвяха за печене.

В крайна сметка я завлякоха в една съблекалня, където започнаха да носят най-различни облекла, които да пробва.

Айви им съдейства, въпреки че не се чувстваше много удобно, но знаеше, че Кълън Шарп щеше да я накара да направи това — ако не по един, то по друг начин.

След около четиридесет и пет минути вече бе пробвала голямо разнообразие от рокли, поли, ризи и панталони, даже бикини и сутиени.

Всичко, разбира се, бе от изключително качество, но да бъде наблюдавана и коментирана за всичко, което бе облякла, от две жени и един мъж, които говорят на чужд език, беше повече от странно.

Особено за момиче като нея, което бе свикнало да пазарува в „Ти Джей Макс“ или „Джей Си Пени“, където щеше да бъде късметлийка, ако някой ѝ предложеше да използва съблекалня, камо ли да се суети около нея и да търчи напред-назад с най-различни тоалети.

Ако се интересуваха от мнението на Айви, то не пролича по държанието им. Беше убедена, че можеха да говорят английски, но не ѝ обелиха и дума.

Явно беше просто един жив манекен.

Най-накрая всичко приключи и червенокосата жена с червените очила ѝ проговори на отличен английски.

— Трябва да носите това, когато излизате от магазина — каза за последните риза и панталони, които беше пробвала, и които носеше все още. — Онази риза и полата... — Жената направи физиономия и махна пренебрежително с пръст.

— Знаем, копчетата се отскубнаха...

Жената се обърна и тръгна напред.

— Хайде, хайде — каза и отвори вратата на съблекалнята.

Айви излезе навън и видя, че Кълън е там и я чака. Когато я забеляза, очите му се разшириха и кимна одобрително. След това се обърна и заговори отново с французойката.

Носеха торби към касата, а те очевидно бяха пълни с дрехите, които Айви беше пробвала. Работниците все още сгъваха някои от нещата и ги прибираха в торбите, докато слабият мъж ги маркираше.

Когато жената остави Кълън, за да отиде до касата и да провери докъде са стигнали работниците ѝ, Айви най-накрая получи вниманието на изпълнителния директор.

— Какво става тук? — прошепна тя.

— Не ти ли харесват дрехите? — попита той любопитен и може би малко разтревожен.

— Не, дрехите са добре... красиви са. Но защо ги маркират и ги слагат в торби? Нима ще купиш всичко това?

— Да, но не за теб — отвърна той със сериозно изражение. — Използвах те просто за модел.

Тя усети как стомахът ѝ се сви и сведе глава.

— О! Е...

— Шегувам се, Айви — каза Кълън, хилейки се. — Всичко е за теб, разбира се.

Тя вдигна поглед към него.

— Това беше подъл номер.

— Просто си толкова наивна, че не можах да се спра.

— Не мога да приема всичко това. Сигурно струва хиляди долари.

Кълън погали брадичката ѝ.

— Така действам аз — каза ѝ.

— Значи правиш това всеки път с жените си? Затова ли познаваш собственичката толкова добре?

Той се засмя.

— Тя е стара приятелка. Съпругът ѝ е лекар, който познавам от години.

— О! — възкликна Айви, чувствайки се глупаво.

— Трябва да ми вярваш — каза Кълън. — Вземам те много на сериозно.

Тя погледна към него и кимна, усещайки как пулсът ѝ се ускорява. Да не би да се влюбваше в този мъж? Можеше ли да си

позволи подобно нещо?

— Просто не съм свикнала с нищо от това. Нищичко.

Кълън кимна.

— Знам. — Усмихна ѝ се леко. — Но най-добре започвай да свикваш. Не обичам да пестя за хората, за които съм загрижен. — Закрачи към предната част на бутика и извади портфейла си.

Айви остана там сама и изумена.

За които съм загрижен.

Кълън току-що призна, че го бе грижа за нея.

* * *

По-късно същият ден Айви се върна в кабинката си, чувствайки се замаяна от всичко, което се бе случило този следобед.

Кълън ѝ бе обяснил, че има уговорена среща, когато я остави пред офиса, но каза, че ще се погрижи да доставят новите дрехи в апартамента ѝ, за да не се налага да ги мъкне наоколо.

И явно беше писал на Ема Маркс, да я уведоми, че бе накрал Айви да свърши някои задачи и затова е отсъствала толкова време от работа.

Когато Айви седна отново на бюрото си, се почувства напълно смазана... но по хубав начин.

Явно в лудостта на Кълън имаше някакъв странен ред.

„Може би наистина трябва да започна да му се доверявам.“

Тя се усмихна на себе си и ухапа устна, когато си спомни какво беше правил с нея само преди няколко часа в тоалетната на кафето. Изчерви се само при мисълта.

Всички бяха разбрали какво бяха правили — всички онези клиенти и служители. Беше достатъчно да я накара да се свлече под бюрото от срам.

Но от друга страна бе изключително секси.

Адски секси.

Усети как лицето ѝ се изчерви и как зърната ѝ се втвърдиха, когато си спомни как го бе смукала и го бе поемала целия в устата си.

Освен това, помисли си тя, беше признал, че го е грижа за мен.

Така поне бе заявил.

Айви си пое дълбоко въздух и издиша. Без значение какво се бе случило, трябваше да се опита да свърши поне част от купчината с работа, която я очакваше, преди да приключи за деня.

Введе паролата в компютъра си и продължи с вкарването на данни. След около десет минути работа разбра, че бе получила нов имейл.

Сигурно беше един от онези корпоративни имейли, които изпращаха до всички във фирмата. Или може би... просто може би... някаква малка бележка от Кълън?

Усмихна се, представяйки си подобно нещо. Надявайки се, че бе нещо от сорта, че искаше да я види отново по-късно тази нощ.

Айви отвори прозореца с имейли, надявайки се, че не е свързан с работата, а че е от Кълън.

Само че не беше нито едно от тези неща.

Имейлът беше от Ксавие Монроуз. Отначало помисли, че е шега, че най-вероятно Кълън се шегуваше с нея, като се представяше за неговия враг. Може би искаше да подложи верността ѝ на изпитание.

Но веднага щом започна да чете съобщението, Айви разбра, че далеч не беше шега, защото Кълън никога нямаше да напише подобни неща.

Стомахът ѝ се разбунтува, а в устата си усети изключително горчив вкус, когато прочете предупреждението на Ксавие.

„Айви,

надявам се нямаш нищо против, че ти изпращам това на служебния имейл. Това бе единственият контакт, който успях да открия, тъй като днес нямах възможност да поискам телефонния ти номер.

Ясно ми е, че между теб и Кълън има нещо, и нямам намерение да се намесвам. Но искам да знаеш нещо, защото не мисля, че е честно да бъдеш в неведение.

Особено не и когато това означава, че животът ти е под потенциална заплаха...

Това е сериозно обвинение и е напълно истинско. Мъжът, който е написал прикачения имейл (виж по-долу) е

доктор в болницата, където Кълън Шарп е работил като неврохирург през последните десет години.

Приеми го както искаш. Изпращам ти го, защото мисля, че си добро и мило момиче, което е замесено неволно в тази каша.

Всичко добро, Айви. Ако някога се нуждаеш да поговориш с някой — насреща съм...”

Начало на прикаченото съобщение:

„Ксавие,

радвам се, че се свърза с мен. Тук е истинска лудница покрай изграждането на новата конструкция в болницата и навсякъде цари хаос.

Но отскоро съм зает с по-мрачни дела.

Пристигна нова информация, която хвърли светлина върху случая относно нашия «приятел», г-н Шарп. Няма смисъл да споменавам, че голяма част от това е строго секретно...

Случаят със смъртта на пациентката му не се забрави с времето, както се надявахме всички.

Семейството ѝ се е намесило и правят разследване — влагайки много усилия. Убедени са, че смъртта ѝ е била напълно предотвратима, и освен това, че не е била просто нелепа грешка на уморен хирург.

Родителите ѝ са разбрали за романтичната връзка на Шарп с дъщеря им и изглежда са се докопали до обвинителните актове за домашно насилие, които са повдигнати срещу него.

Всичко ще се превърне в една огромна бъркотия, необратимо бедствие за болницата и най-вероятно затвор за Ледения крал, ако някое от обвиненията излезе наяве.

Знаеш, че повечето от нас, които са пряко запознати със ситуацията, винаги са се съмнявали, но политиката и властта винаги намират начин да потулят въпросите.

Изглежда вече нещата не стоят така. Семейството ѝ е решено да стигне до истината, а и е изключително богато. Имам усещането, че нашият приятел ще си навлече много големи неприятности.

Но може би един убиец заслужава точно това.
Всичко добро,

Фред Мартинс, главен хирург

Държавна бостънска болница“

Айви прочете имейла два пъти, сърцето ѝ препусна, а главата ѝ се замая, когато сериозността на съобщението я удари с пълна сила.

Авторът на имейла — който беше не друг, а главен хирург — всъщност бе нарекъл Кълън убиец.

Усети как по гръбнака ѝ полазиха тръпки и как ѝ става все по-студено и по-студено.

Сърцето ѝ искаше просто да приеме всичко като слух, клюка или инсинуация. Но след това си спомни как Кълън беше реагирал, когато получи онези съдебни документи, и странния разговор, който беше дочула между него и мистериозната жена в онази сутрин.

Не знаеше дали двете неща бяха свързани, но Айви имаше ужасното чувство, че имейла на Ксавие може би съдържаше някаква истина.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя се обърна в стола си, искайки да избяга в тоалетната, за да се наплаче на спокойствие.

Само че, блокирал изхода на кабинката ѝ, стоеше не кой да е друг, а Лукас. А по вида на лицето му Айви знаеше, че бе стоял зад нея и бе прочел всичко над рамото ѝ.

— Какво правиш? — прошепна тя. — Защо винаги душиш наоколо? Ще те докладвам.

Той ѝ хвърли мрачен, спокоен поглед.

— Айви — каза той, — трябва да си поговорим много сериозно.

— Не искам да разговарям с теб. Сега изчезни от пътя ми, Лукас.

— Свързано е с Кълън. — Огледа се наоколо, след което сниши глас. — Той не е този, за когото го мислиш. В голяма опасност си.

И тогава светът около нея се завъртя неконтролируемо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.